

Jamsai

ภาพทั้งหมดนี้เป็นลิขสิทธิ์ของ JamSai Love Series
ขอสงวนสิทธิ์ในปริมาณที่ปรากฏบนปกหนังสือ

Glowing

Star

ตัวอย่าง ใน

ยามที่

ดาว

เปล่งแสง

Jolly M เขียน

ZOO ภาพ

ကုမ္ပဏီ

ຕົວຢ່າງ

Jamsai Love Series

Glowing Star ในยามที่ดาวพลุ่งแสง

Jolly' M เข็ญ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2412-6

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

มยอแงเชื่อว่าเพื่อนๆ แต่ละคนน่าจะมีสิ่งที่หวาดกลัวกันบ้างละ ไม่ว่าจะกลัวแมลง กลัวความสูง กลัวการจากลา กลัวมยอแงจะสวดยกว่า บลาๆ วัยยัย >///<

ที่หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมา มยอแงแค่จะบอกว่า 'Glowing Star' ในยามที่ดาวเปล่งแสง' เล่มนี้ 'ลลิน' นางเอกของเราเขาก็กลัวความมืดค่ะ T_T มันไม่ง่ายเลยน้าาา ที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่เรากลัวหรือสามารถเอาชนะมันได้ อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่ได้ถึงกับโดดเดี่ยวหรอกนะ เพราะยังมีคนอย่าง 'ไออุ่น' เพื่อนสมัยเด็กของลลินที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าคอยช่วยเหลือเธอค่ะ แถมไออุ่นยังมองเห็นอีกแง่มุมหนึ่งของความมืด ซึ่งเป็นมุมที่อบอุ่นสมชื่อเลยด้วยละ ^3^

แม้วันหนึ่งพวกเขาต้องจากกันเพื่อไปอยู่กับครอบครัวใหม่ แต่โลกหมุนไปยังไงก็ไม่ทราบ ถึงพาให้ทั้งคู่มาพบกันอีกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ และเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวความรักสดใสที่ปนไปกับความพิศวงจนมยอแงนั่งไม่ติดเลยละ #ยืนอ่านตลอด เอาละ! เราไปหาคำตอบพร้อมเอาใจช่วยลลินให้หลุดพ้นจากความหวาดกลัวกันดีกว่านะค่ะ ♥

ด้วยไม่ตรีจิต

สาวน้อยมยอแง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

ຕົວຢ່າງ

รู้จัก นักเขียน

ก็อากๆ~ เจอกันอีกแล้ว จ๋อมเองนะคะ จำกันได้มั๊ยเอ่ยยย >_<

นิยายเรื่องนี้เกิดจากการที่เราคิดนิยายไม่ออกแล้วนอนมองเพดานห้องตัวเองไปเจอตัวเรื่องแสงกับหลอดไฟคะ เลยบึ่งไอเดียขึ้นมา (ถือว่านอนคิดไปไม่เสียเปล่าอะนะ ฮ่าๆๆ) จริงๆ พล็อตนี้สองปีได้แล้วมั้งที่เราต้อง เอ๊ย! เก็บเอาไว้เพราะไม่มีฤกษ์สักที ฮาฮา แล้วมันมีหลายเวอร์ชันมากกก! กว่าจะได้ตกลงปลงใจกับเวอร์ชันนี้ก็เขียนๆ หยุดๆ หลายรอบจนแทบจะไม่เขียนแล้วด้วยซ้ำ T^T

เอาเป็นว่าขอขอบคุณแฟนสาวของคิมไคเจ้าเดิมที่ฟังมาทุกเวอร์ชัน ยัยอ้วนที่รัก พ่อที่นั่งฟังพล็อตอย่างตั้งใจ ฮ่าๆๆ แม่ที่ก็ฟังมาเออะเหมือนกัน ฮุๆ อีกทั้งครอบครัวที่คอยสนับสนุนมาตลอด และที่สำคัญคือพี่การ์ตูนกับพี่บีวที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่นิยายเพิ่งจบใหม่ๆ ขอขอบคุณที่คอยเป็นที่ปรึกษา เป็นแหล่งสูมไฟชั่นยอด และเป็นพี่สาวที่น่ารักเสมอมา จีบ! ^3^ แล้วก็ขอขอบคุณพี่กอง บ.ก. มากๆ เลยคะที่เป็นส่วนที่ช่วยทำให้พระเอกนางเอกได้มาโลดแล่นในหน้าหนังสือสักที เย! *ไหว้รอบทิศ*

ยังไงก็เข้าไปพูดคุยกันได้เลยนะคะ อยากรู้อะไร

อยากเฝ้าท์มอยก็มาโลด ไม่กั๊ด แฮ่!

Facebook : JOlly' M

Twitter : JOlly' M (@jolly_jom)

ฝากด้วยเน้อออ ถ้าจะให้ดีก็ฝากซื้อติดไม้ติดมือกลับบ้านไปด้วยเลยคะ คีๆ

แล้วเรามานั่งนับดาวเรื่องแสงไปด้วยกันนะคะ ☺

ຕົວຢ່າງ

7

บทนำ

ก่อนที่แสงจะสาดส่อง

'อย่าร้องไห้เลย' เด็กชายคนหนึ่งพูดด้วยเสียงสั่นเครือในขณะที่เขาเองก็ทำปากเบะจะร้องตามเด็กหญิงที่กำลังร้องไห้ตัวสั่นนั่งกอยู่ตรงหน้าเขาราวกับจะขาดใจ 'ร้องไห้ตอนหกโมงเย็นมันไม่ดี เดี่ยวมีมาหลอกนะ เราเคยบอกแล้วไง'

คนฟังชะงัก เงยหน้าถามคนพูด 'ไปฟังมาจากไหน'

'แต่เอง'

'อ้อบ้า...' เธอทำหน้าหงิกใส่และพยายามจะห้ามตัวเองไว้ทำให้การร้องไห้จนตัวโยนเหลือเพียงสะอื้นอึกๆ

'หยุดร้องให้เถอะนะ'

'ที่เราร้องไห้เพราะจริงๆ เราแค่ดีใจไปกับเธอต่างหากเล่า ไม่ได้เป็นอะไร' เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมาพร้อมน้ำตาอาบแก้ม แต่เมื่อส่องกระจกหน้าไฟแล้วกลับกลายเป็นเหมือนดาวดวงน้อยๆ จนคนมองแทบจะสายตาไปไม่ได้

'...'

...!

'เธอจะอยู่ได้ใช่ไหม ถ้าเราไป' เด็กชายถามขึ้นมาท่ามกลางความเงียบเมื่อเจอคำถามนี้เด็กหญิงก็เงียบไปพักใหญ่ๆ ก่อนจะบ่นหน้ายิ้มตอบกลับอีกฝ่ายที่ยังคงทำหน้าที่ไม่สู้ดีนัก 'เดี๋ยวก็มีคนมารับเลี้ยงเราเหมือนเธอเองแหละน่า เราน่ารักกว่าเธอดังเยอะ'

น้ำเสียงงอนๆ กับแก้มป่องของเด็กหญิงทำให้เด็กชายหัวเราะเบาๆ และคลายความกังวลไปได้ไม่น้อย ทว่าเขาก็เลือกที่จะพูดต่อ 'แต่ถ้าเธอเหงาเราไม่ไปก็ได้นะ...'

'ไม่ต้องมาทำเทเลย เธออยากได้ครอบครัวมาตั้งนานแล้ว เรารู้' เด็กหญิงยิ้มกว้างพลางเช็ดน้ำตาของตัวเอง และสบสายตาของคนตรงหน้าอย่างจริงจัง 'จงจบนเห็นเงาสะท้อนของตัวเองอยู่ในนั้น' 'ถ้าไม่มีใครจริงๆ เรายังมีครุเจียบที่คอยดูแลเรานะ'

...!

'ไปเถอะไม่ต้องห่วงเรา'

...!

'ถ้าไม่ไปเราโกรธจริงๆ นะ หลอกให้ร้องไห้ฟรีอะ'

เด็กชายระบายยิ้มออกมา รู้สึกเอ็นดูคนตรงหน้าขึ้นมา 'อืม...เราไปก็ได้' 'แต่ขอแค่อย่างเดียว' น้ำตาที่หยุดไหลไปแล้วกลับไหลรินลงมามากกว่าเดิมจนเด็กหญิงมองภาพเบื้องหน้าไม่ชัดเจน 'พวกเราต้องได้เจอกันอีกนะ'

เด็กชายยิ้มน้อยๆ และพยักหน้าตอบรับ 'แน่นอนสิ'

'สัญญา'

'สัญญา' เขาพูดอย่างหนักแน่นพร้อมกับเช็ดน้ำตาให้คนซี้แยกตรงหน้าซึ่งใจอยู่นาน จนในที่สุดเขาก็ล้วงกระเป๋าเอาสิ่งที่เป็นของติดตัวและเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวของตนขึ้นมา 'แบมมีอสิ'

เด็กหญิงทำตามคำนั้น เขาจึงเอาของสิ่งนั้นวางลงไปบนมือเธออย่างแผ่วเบา

มันคือดาวเรืองแสง...

ดาวขนาดพอดีมือดวงหนึ่งซึ่งทำมาจากพลาสติกและมีห้าแฉก ปกติ

มันจะเป็นสีฟ้า แต่พออยู่ในที่มืด ดาวนั้นจะเรืองแสงสีเขียวๆ ขึ้นมา

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก' แม้จะรู้สึกหวงแหน แต่เด็กชายก็ตัดสินใจให้เธอเก็บเอาไว้ 'แล้วตอนที่เจอกัน เราจะมาเอาของล้ำค่าของเราคืน'

'แต่เธอหวงมันมากนี่นา ให้เราเก็บไว้จะดีเธอ' เด็กหญิงถามอย่างไม่แน่ใจ 'อีกอย่างเธอให้เราอันหนึ่งแล้วนะ'

9

'เธอเก็บไว้สองอันเลย พอเรากลับมาเราจะมาเอาของเราคืน'

'แต่ว่า...'

'แทนคำสัญญาว่าเราจะกลับมาเจอกันไง' เด็กชายยิ้มปลอบโยนคนตรงหน้า 'แล้วเธอจำสัญญาที่เราบอกว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไปได้มั๊ย'

เด็กหญิงพยักหน้า 'ตอนที่เราโดนแก๊งและเธอมาช่วยเราไว้ใช่มั๊ย'

'ใช่ ที่ตอนนั้นกำลังคุยกันอยู่แล้วเพลงชาติขึ้นนะ'

'จำได้ว่าพวกเราต้องเคารพธงชาติก่อนแล้วค่อยพูดกันต่อดี' เธอเข้าใจ

'จำได้แม่นเชียว' เขาพลอยขำตามอีกฝ่ายไปด้วย 'ก่อนที่จะกลับมาเข้าเรื่องเดิมด้วยสีหน้าจริงจัง 'นั่นแหละ เราสัญญาแล้วว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไป'

'...'

'เพราะงั้นตอนที่เราไม่อยู่ก็ถือว่าให้ดาวสองดวงนี้อยู่กับเธอแทนเราไปก่อนนะ แล้วเราจะกลับมาเอาคืน'

'ก็ได้' หลังจากທີ່คิดอยู่นาน มีोन้อยๆ ก็ทำสิ่งที่ได้มาไว้แน่น รู้สึกหวงแหนไม่ต่างจากของของตัวเองพลางมองหน้าเขา 'แต่ถ้าไม่กลับมาเอาเรายึดเลยนะ'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ละ'

'อ้อ!'

แล้วเด็กหญิงก็ยิ้มให้เด็กชายด้วยรอยยิ้มที่บั้นให้ใจรู้ว่า พยายามทำให้เขารู้ว่าเธอจะอยู่ได้โดยไม่มีเขาแน่นอน

โดยที่เด็กชายไม่ทันสังเกตเลยว่าพอลับสายตาไป รอยยิ้มนั้นก็กลับแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แสนเศร้า นัยน์ตาของเธอสลดลง หยาดน้ำใสๆ

คลอหน่วยอย่างไม้อาจห้ามปราม เพราะอันที่จริงภายในใจนั้นเธออยากจะ
ขอร้องให้อีกฝ่ายอยู่ต่อแทบขาดใจ แต่เพราะรู้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องการ
มาตลอด การที่เธอไปขวางทางคงไม่ใช่เรื่องที่ควรทำสักเท่าไร

เพราะมันใจว่าหากเธอเอ่ยปากขอไม่ว่ายากเย็นแค่ไหน เขาก็จะทำให้
อย่างไม่ลังเล

'เราจะต้องได้เจอกัน' เขาย้ำอีกครั้งและยิ้มให้เด็กหญิงที่มองอยู่ ทั้งคู่
สบตากันราวกับกำลังสลักคำสัญญาลงไปโนห้วงใจภายใต้ท้องฟ้าที่ประดับ
ด้วยดวงดาวระยิบระยับในยามพลบค่ำ

ราวกับดวงดาวเหล่านั้นกำลังเป็นพยานให้กับคำสัญญาที่แสนเลื่อนลอย

'เราจะได้เจอกันอีก...'

แสงที่ 1

แสงที่เดินทางเป็นวงกลม

ตัวอย่าง

คืน!

เบ๊รียง!!

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงดังกัมปนาทจากภายนอกหน้าต่าง
และเมื่อมองไปรอบห้องที่เต็มไปด้วยความมืดมันก็ทำให้ลมหายใจหยุดชะงัก
เป็นไปไม่ได้ ฉันไม่ได้ปิดไฟนอนนี่นา!!

แล้วตัวฉันก็เริ่มสั่นน้อยๆ ในตอนที่ความมืดเริ่มคืบคลานเข้ามาในขณะที่
ภายนอกหน้าต่างนั้นมีเสียงฟ้าร้องและฝนตกอย่างหนัก สักพักเหงื่อก็ผุดขึ้นมา
เต็มหน้าผากของฉัน อากาศวิงเวียนศีรษะทำให้ต้องกอดพนักพิงยามฝันตัวเอง
ให้เื้อ้อมมือไปเปิดคอมไฟให้ได้

อีกนิดเดียว แข็งใจไว้จะลลिन

"ไม่นะ" ฉันพิมพ์พม่าเมื่อกดเปิดคอมไฟที่หัวเตียงแล้วกลับพบว่ามันไม่ติด
ไฟดับอีกแล้ว!

เบ๊รียง!

"กร๊อตต!!" ฉันสะดุ้งสุดตัวก่อนจะเอามือปิดหูแล้วขดตัวเข้าหากัน

ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะที่น้ำตาก็พากันไหลออกมาไม่หยุด ภายในห้องที่มีดนตรีเพียงทำให้ฉันสติเตลิด มือเย็นเฉียบราวกับไม่มีเลือดเนื้อ ความหนาวเย็นที่รู้สึกไปถึงกระดูกสันหลังทำให้ฉันทรนทวยาราวกับดำดิ่งอยู่ใต้ทะเลลึกด้วยตัวเปล่า เหนือก็ผุดออกมาทั่วตัวไปหมดในขณะที่รู้สึกอึดอัดและเวียนศีรษะขึ้นมาอีกรอบราวกับจะระเบิดออกมาให้ได้

ทันทีที่ลมหายใจถึงกระชั้นขึ้นจนแทบจะทนไม่ไหวในตอนี้ 'ภาพเก่าๆ' เข้ามาวนเวียนในความทรงจำ ฉันก็พยายามควบคุมสติตัวเองแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดไฟฉาย

เธอต้องสู้มันได้สิลลิน

พีบ!

เฮ้อ... ค่อยดีขึ้นมาหน่อย ในที่สุดฉันก็เอาโทรศัพท์มาเปิดไฟฉายได้สำเร็จ

แล้วฉันก็เขิบไปนั่งกอดเข่าตัวเองอยู่มุมห้องโดยที่ในมือก็ถือโทรศัพท์ฉายรอบห้องไปด้วย และได้แต่หวังว่าฉันจะต่อสู้กับความมืดได้

แม้จะรู้ว่าไม่มีทางทำได้เลยก็ตาม

อันที่จริง... ฉันไม่ชอบความมืด

หรืออาจจะเรียกได้ว่า...กลัว

โดยเฉพาะความมืดในตอนที่ฝนตก ฟ้าผ่าและฟ้าร้อง

เพราะอะไรนะเธอ...

ขอย้อนความนึกหนึ่งก่อนละกัน

แม้ฉันเป็นแม่วัยรุ่นที่ไม่พร้อมมีลูก และพ่อเองก็ทิ้งไปตั้งแต่ที่รู้ว่าแม่ตั้งท้อง โดยที่ญาติฝั่งแม่ไม่ยอมรับและไล่แม่ออกจากบ้านทันทีที่รู้ว่าแม่ท้องไม่มีพ่อ ทำให้แม่ต้องหอบเอาความเจ็บช้ำมาตลอดฉันโดยลำพัง และเลี้ยงดูฉันให้เติบโตมาอย่างยากลำบากโดยที่ชีวิตของเธอเริ่มลงเหวมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้รู้จักกับยาเสพติดและวนเวียนอยู่ในแควดวงนั้นเพื่อดำรงชีวิต

ภาพที่ฉันจำแม่ได้เป็นภาพที่เธอมักจะเมามายและทำร้ายลูกสาวที่เกิดมาจากความไม่ตั้งใจ ต่อว่าฉันที่ทำให้ชีวิตของเธอตกต่ำถึงเพียงนี้

'ถ้าไม่มีแก ชีวิตของฉันคงดีกว่านี้'

นี่เป็นคำที่แม่มักพูดใส่ฉันในตอนมีชีวิตไม่เป็นดั่งใจ

เด็กห้าขวบอย่างฉันไม่รู้จะทำยังไงดีจึงได้แต่ร้องไห้ พร่ำขอโทษ อยู่เสมอมา แม้ว่าในใจจะตั้งคำถามเป็นล้านๆ รอบว่าถ้าลำบากขนาดนั้น ทำไมไม่ฆ่าฉันให้ตายตั้งแต่อยู่ในท้องไปซะตั้งแต่แรก จะให้ฉันเกิดมาเป็น ภาระและที่รองรับอารมณ์ทำไมกัน

แต่ฉันคิดว่าแม่น่าจะเก็บฉันไว้เพื่อเป็นสิ่งเรียกร้องให้พ่อกลับมาหา ตัวเองอีกครั้งละมัง

นั่นแหละ เขาเป็นว่าไม่ว่าฉันจะสำนึกผิดและทำตัวเป็นเด็กดีสักแค่ไหน ฉันก็ยังโดนทำโทษอยู่เป็นประจำเพราะแม่มองว่าฉันน่ารำคาญ

จนกระทั่งวันหนึ่งที่มีแม่มามายืนรุนแรงและเห็นภาพหลอนว่าฉัน กำลังจะทำร้ายเธอ เธอเลยจับฉันขังไว้ในห้องแคบๆ ที่ใช้ขังฉันเป็นประจำ เพื่อทำโทษ ซึ่งในห้องนั้นมันทั้งมืดสนิท ทั้งหนาว และอึดอัด มีเพียง ความมืดเท่านั้นที่คอยๆ ก็ดกร่อนจิตใจฉันอย่างเชื่องช้า

สำหรับฉัน ห้องนั้นมันไม่ต่างจากนรกเท่าไรหรอก

ฉันจำได้ว่าวันนั้นฝนตก พ้าร่องราวกับกำลังจะถล่มลงมาในตอน ที่แม่ตะคอกใส่หน้าฉันว่าเกลียดฉันมากแค่ไหน ก่อนที่แม่จะทิ้งฉันไว้ใน ห้องแคบๆ นั่นที่ไม่มีแม้แต่อาหารและน้ำ ฉันถูกทิ้งอยู่ในนั้นนานหลายวัน ท่ามกลางความมืด ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน มันมีแต่ตัวฉันและความมืดเท่านั้น ที่อยู่ด้วยกันจนน่าสะอิดสะเอียน

เด็กวัยห้าขวบนั่งกอดเข่าอูมูมห้องร้องไห้จนแงจนเหนียวและหลับไป ก่อนจะตื่นขึ้นมาเผชิญกับความกลัวซ้ำๆ ท่ามกลางความมืดและเสียงพ้าร่อง ที่ดังอยู่ด้านนอกตลอดเวลา

เป็นฤดูฝนที่หุดหู่สำหรับฉันสุดๆ ไปเลยละ

หลายวันผ่านไปก็ยังไม่มียี่แหวว่าแม่จะกลับมา ฉันที่ทั้งเหนียว หิว และทรมาณคิดว่าตัวเองใกล้จะตายแล้ว จนกระทั่งมีเพื่อนบ้านใจดีเข้ามาช่วยได้ จึงทำให้ฉันรู้ว่าแม่ของฉันเสพยาเกินขนาดและเสียชีวิตอยู่ใต้สะพานลอย แห่งหนึ่ง โดยที่เพื่อนบ้านได้ยินเสียงฉันร้องไห้จึงเข้ามาช่วยและส่งฉันไปยัง

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ฉันได้รับชีวิตใหม่โดยพ่อบุญธรรมที่เป็นพ่อฝ่ายแสนใจดีไม่มีลูกติด
ซึ่งเอ็นดูฉันมากและเป็นเหมือนแสงสว่างของฉันมาตั้งแต่ตอนนั้น

แต่ที่นั่นแหละ อาการกลัวความมืดมันก็ติดตัวฉันมาไม่ว่าจะพยายาม
ปรับตัวมากเท่าไรก็ตาม

ซึ่งอันที่จริงถ้าจะเรียกให้ถูกอาการของฉันมันรุนแรงถึงขั้นอยู่ในระดับ
'โรคกลัว (Phobia)' และชื่อเรียกของโรคที่ฉันเป็นก็คือ 'โรคกลัวความมืด
(Achluphobia)'

และโรคกลัวนั้นเป็นอาการที่มากกว่าแค่ความกลัวปกติ คือถ้าความกลัว
ธรรมดาที่จะแค่รู้สึกกลัว ไม่สบายใจ อึดอัดใจที่จะเผชิญหน้าสิ่งทีกลัวๆ หน่อย
แต่ไม่ถึงขั้นรู้สึกต่อต้าน หรือแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรงแบบโรคกลัว

ดังนั้นทุกครั้งที่ต้องเผชิญหน้ากับความมืดอาการมันก็จะอย่างที่เราเห็น
นั่นแหละ เหงื่อแตก ใจเต้นเร็ว อึดอัด เวียนศีรษะ หายใจติดขัด และอื่นๆ
อีกมากมายที่อยากจะตายให้รู้แล้วรู้รอดเลยเวลาอาการพวกนี้มาอะ และ
ยิ่งในหัวของฉันนี่ก็ย้อนกลับไปถึงบรรยากาศในห้องนั้นมากเท่าไร อาการ
ก็จะยิ่งแย่งลงจนยากจะควบคุมมากขึ้นเท่านั้น

ซึ่งถ้าเป็นหนักมากๆ เข้าก็อาจถึงขั้นเกร็ง ซ็อก หรือแม้กระทั่งชัก
จนเสียชีวิตเลยก็ได้

ฉันไม่กล้าแม้กระทั่งหลับตาลง เพราะในยามที่ความมืดเข้ามา
ครอบคลุมมันทำให้ฉันย้อนกลับไปอยู่ที่ห้องนั้นอีกครั้ง ความหนาวเหน็บ
และความอ้างว้างมันกัดกร่อนจิตใจไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับ กับเสียงฟ้าร้อง
ด้านนอกที่ฉาดชัดในโสตประสาททำให้ฉันแทบบ้าและต่อกรกับความมืด
ไม่ได้เลยแม้แต่บ่อย

'แม่ปล่อยหนูไปเถอะนะ... หนูกลัว'

'...'

'หนูหนาว...'

'...'

'แม่จำ...'

13

ในตอนเด็กเรามากไม่กล้าปิดไฟนอนเพราะคิดว่ามีปีศาจซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในความมืด

ที่ว่าสำหรับฉัน ปีศาจมันไม่ได้ 'ซ่อน' อยู่ในความมืดหรอก มันยืนอยู่ข้างฉันตลอดเวลา นั่นแหละ เพียงแต่จะปรากฏตัวให้เห็นในทุกๆ ครั้งที่ปิดไฟหรือหลับตาลงต่างหาก 'แม่! ปีศาจมันมาหาหนูอีกแล้ว! กร๊าดดด!' ฉันจึงได้แต่ตั้งคำถามมาตลอดว่าทำไมโลกนี้ต้องมีความมืดด้วย มีแต่แสงสว่างตลอดไปเลยไม่ได้งั้นหรือ ทำไมกันนะ...

01 : 20 P.M. @มหาวิทยาลัย M

ถ้าฉันเป็นนักข่าว... ฉันคงจะพาดหัวข่าวว่าด้วยบรรยากาศในห้องเรียนตอนนี้ได้ประมาณว่า 'ไปไม่รอด นักศึกษา ม. ดังดับอนาถกันยกคลาส' หรือไม่กี่ 'รุ่นแรงเบอร์' เหนือถามใจเธอดู คลาสฟิสิกส์ดาราศาสตร์ยามบ่ายทำให้นักศึกษากลายเป็นศพได้ตั้งแต่วันแรกที่

ก็ดูดี ห้องเรียนขนาดใหญ่ที่บรรจุคนทั้งหมดร้อยกว่าคนนั่นมีคนโง่หัวขึ้นมาฟังอาจารย์อยู่ประปราย ส่วนที่เหลือนี้แข่งกันกรนครอกๆ อย่างกับแข่งนอนโอลิมปิก

แต่ทีนี้ะ เสียงเนิบนาบของอาจารย์ผู้สูงวัยกับคลาสหลังกินข้าว ฉันคิดว่าทุกคนคงให้อภัยพวกที่หลับเหมือนซ้อมตายเหล่านั้นได้แหละ "อย่างที่เราบอกรันอยู่แล้วว่าดาวเคราะห์เป็นดาวที่ไม่สามารถสร้างพลังงานด้วยตัวเองได้เฉกเช่นดาวฤกษ์ ดังนั้นดวงดาวต่างๆ ที่เราเห็นว่ามีแสงสว่างนั้นล้วนแล้วแต่เกิดจากการสะท้อนแสงของดาวฤกษ์แทบทั้งสิ้น ยกตัวอย่างเช่นดวงจันทร์และดวงอาทิตย์..."

เสียงอันเอื่อยเอื่อยของอาจารย์ยังคงบรรยายต่อทำให้ฉันที่นั่งจดแบบหลับหลับมึนๆ หลับจนลายมือไม่ต่างจากไก่เขี่ยเท่าไหนห่มเล็กความตั้งใจที่จะจดแล้วเปลี่ยนเป็นการอืดเสียงเพื่อนำไปเปิดฟังทบทวนภายหลังแทน

ซึ่งอาจารย์แก่ๆ ที่ยืนอยู่หน้าห้องนั้นก็พอบุญกรรมที่ฉันยกให้เป็น

พ่อแท้ๆ ของฉันนั่นเอง

และฉันไม่ได้มาที่นี้ในฐานะ 'นักศึกษา' แต่ฉันมาเป็น 'ผู้ช่วยวิทยากร' ต่างหาก

พ่อฉันทำงานเป็นนักวิจัยเกี่ยวกับฟิสิกส์ดาราศาสตร์ (Astrophysics) ควบคู่กับตำแหน่งอาจารย์ และบ่อยครั้งท่านก็ต้องมาบรรยายนอกสถานที่บ่อยๆ

อย่างเช่นวันนี้เป็นต้น

วันนี้เป็นวันธรรมดาๆ ที่โลกยังคงหมุนไปอย่างปกติ

แต่ที่ไม่ปกติคือแทนที่ฉันจะได้นอนอยู่บ้านสบายๆ เพราะไม่มีเรียน กลับต้องมาช่วยงานพ่อเนื่องจากท่านเพิ่งเคยมาที่นี้ เป็นครั้งแรกเลยประหม่า และอยากได้คนมาอยู่เป็นเพื่อน

ว่ากันตามตรง ฉันไม่ได้อยากมาที่นี้ด้วยซ้ำ แต่ติดตรงที่ว่าผู้ช่วยพ่อป่วย ท่านเลยให้ฉันมาแทน ซึ่งความจริงแล้วพ่ออาจจะไม่ได้เหงาหรอก แต่พ่อเรียกมาเป็นเบ้มากกว่า ฉันทำมันทุกอย่างตั้งแต่จัดเตรียมเอกสาร แจกเอกสาร หรือแม้กระทั่งตั้งค่าโปรเจกเตอร์ด้วยซ้ำ!

แล้วฉันจะบ่นให้ได้อะไรขึ้นมาล่ะเนี่ย นอนง่ายกว่ามั๊ยนะ

ไม่ไหวแล้ว อยากหลับซะมิด

ฉันพยายามเอามือถ่วงตาตัวเองขึ้นมาเพื่อไม่ให้หลับอยู่นานพลาง นิ่งมองสไลด์ของพ่อที่เป็นภาพท้องฟ้ามืดๆ ซึ่งเต็มไปด้วยหมู่ดาวพร่างพราว เต็มไปหมด และภาพนั้นทำให้ฉันนิ่งไป ฉันจ้องไปที่พวกมันอยู่เนิ่นนาน รวากับตกอยู่ในมนตร์สะกด แม้ว่าห้องมันสลัวๆ มีเพียงแสงไฟจากสไลด์เท่านั้นและฉันก็ไม่ค่อยชอบใจจนต้องขยับตัวไปมาอย่างอยู่ไม่สุขก็ตามที่ แต่พอมองไปที่แสงที่เป็นประกายเหล่านั้นกลับรู้สึกสงบลง

ไม่เป็นไร ห้องมันไม่ได้มืดขนาดนั้น...

อย่างที่บอกไปว่าฉันกลัวความมืดใช่ไหม้อ อากาารของฉันจึงคล้ายๆ ว่า จะรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเมื่อห้องที่เคยสว่างจ้ามันมืดลง แต่ก็ไม่ถึงขั้นสติแตก เพราะตราบดีที่มีสติและห้องนั้นไม่ได้มืดสนิทฉันก็พออยู่ได้

ซึ่งนี่คืออาการที่ผ่านการรักษามาสักระยะนึงแล้วนะ ถ้าเป็นแต่ก่อนนะ

15

นุญ...อย่าหวังเลยว่าฉันจะอยู่โดยไร้หลอดไฟได้นะ

ที่ว่าในทางกลับกัน ถ้าฉันสติแตก ไม่ว่าจะรักษามาแค่ไหน ฉันคิดว่า แม้แต่ห้องที่ไม่ได้มีดสนิทอาการฉันก็ได้เช่นกัน แต่ถึงยังงั้นทำยที่สุดแล้ว ถ้าอยู่ดีๆ ไฟดับเนี่ย ฉันก็จะสติแตกทุกครั้งไป เพราะยังไม่ทันได้ตั้งตัวรับกับความมืดไป

สรุปคือถ้ามีสติฉันก็อยู่กับห้องที่ค่อยๆ มืดลงได้ (แต่ไม่ถึงขั้นมีดสนิท แค่อสลัวๆ พอมีแสงไฟเท่านั้น) แต่ถ้าไม่มีสติก็ตัวใครตัวมัน ทว่าฉันกลับทนไม่ได้เลยแม้แต่น้อยถ้าเกิดจู่ๆ ไฟดับ หรืออยู่ในที่ที่มีดสนิทโดยฉับพลัน เพราะมันจะทำให้สติสัมปชัญญะของฉันปลิวหายไปหมดและเกิดอาการของไฟเบียดขึ้นมาอีกนั่นเอง

ฉันยังคงฟังสมาธิไปที่ดาวเหล่านั้นอย่างเหม่อลอย ไม่น่าเชื่อเลยเนอะ ว่ามันจะสวยได้ถึงขนาดนี้ ทั้งที่จริงๆ เป็นเพียงแค่ดาวที่สะท้อนแสงจากดาวฤกษ์เท่านั้นเอง เผลออ อาจสวยกว่าดาวฤกษ์ที่สร้างแสงได้ด้วยตัวเองอย่างดวงอาทิตย์อีก เพราะดวงอาทิตย์มันสว่างจ้าเกินไปจนแสบตา...

และความสวยงามตรงหน้าก็ทำให้ฉันนึกถึงสิ่งที่ตัวเองพกติดตัวไว้ตลอดเวลา

แล้วฉันก็หยิบของที่อยู่ในกระเป๋าขึ้นมาและจ้องมองมันนึ่ง

ไม่น่าเชื่อว่าจะสวยและสำคัญขนาดนี้ แค่ดาวพลาสติกธรรมดาๆ เองก็แค่ดาวเรืองแสง...

ก็แค่ตัวแทนคำสัญญาของใครบางคน

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ละ'

'เราจะต้องได้เจอกันอีก'

ก็แค่ดาวเรืองแสงที่ทำให้ฉันต้องนึกถึงเจ้าของคำสัญญาพวกนี้ในทุกๆ ครั้งที่มีองมันก็เท่านั้นเอง

ทำไม่ถึงต้องสำคัญขนาดนี้

และตอนนี้ฉันยึดมันมาเป็นของฉันแล้วนะ นายจะไม่กลับมาเอาคืนไปจริงๆ เหรอ

นายจะไม่กลับมาเป็นที่พึ่งและแสงสว่างคอยขับไล่ความมืดให้ฉัน
อีกครั้งจริงๆ นี่หรือ...

ไออุ่น...

ปัง!

"เอ่อ...ขอโทษครับ"

เสียงประตูกระแทกกับผนังอย่างแรงจากแรงผลักของคนภายนอก
ทำให้ฉันหลุดออกจากวงค์ แสงที่สาดส่องเข้ามาทำให้เขาเป็นแค่เงาดำๆ
จากมุมที่ฉันมองอยู่ อีกทั้งในห้องนี้ค่อนข้างมืด จึงทำให้เห็นแค่นั้น
จนเหมือนเขาเป็นหนึ่งตะลุมที่ถูกฉายผ่านฉากผ้าใบ (เดี่ยวๆ)

"ขอโทษที่มาสายครับอาจารย์"

เขาคนนั้นค่อยๆ ปิดประตูลงและก้มหัวขอโทษขอโพยพ้อฉันที่ถูก
ขัดขวางการบรรยาย โดยมีทุกคนมองไปทางเขาเป็นตาเดียว สงสารระมัด
หมอนี้ต้องได้รับสายตาอาฆาตไปเต็มๆ แน่นอน อีกอย่างหนึ่งเพราะห้องนี้
มีทางเข้าทางเดียวเขาเลยตกเป็นเป้าสายตาได้ง่ายๆ มาสายก็ต้องโดนลงโทษ
แบบนี้แหละนะ

"เชิญนั่งครับ ผมเพิ่งเริ่มไปไม่นานนี่เอง" พ้อยัมให้อย่างใจดีและผายมือ
ให้เขานั่ง พ้อหนุ่มจอมมาสายลั้งเลินดีหน่อยและเดินเข้ามาทางฉัน จนสุดท้าย
เขาก็...

นั่งข้างฉัน

ที่นั่งมีตั้งเยอะ มาเบียดฉันทำไมละคะคุณ

ฉันเขม่นขณะกระแหวัดยัดดาวพลาสติกในมือของตัวเองลงกระเป่า
สะพายอย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็น ไม่รู้ดี แค่ไม่อยากถูกมองว่า
พกดาวพลาสติกติดตัวไว้ทำไม ถึงอีกฝ่ายอาจจะไม่เห็นและไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ
แต่ฉันก็ไม่อยากให้ใครเห็นอยู่ดี

"ตรงนี้มีคนนั่งมั๊ยครับ" เสียงที่เขาพูดออกมามันทำให้ฉันชะงัก เกิดมา
ไม่เคยฟังใครพูดได้ละมุนขนาดนี้มาก่อนเลยอะ เสียงเขานุ่มมากจนฉัน
อยากเห็นหน้าคนพูดขึ้นมาตงิดๆ

จริงๆ ฉันอยากจะตอบว่า 'ถามทำไม นายนั่งก่อนจะถามอีก' แต่ด้วย

ความเป็นคนดีศรีทนได้ (?) จึงเลือกที่จะยิ้มให้และส่ายหน้าหรือจนผมเผ้า
สยายราวกับเล่นโฆษณาสาละยม "ไม่มีค่ะ เชิญเลย"

"ขอบคุณครับ" ฉันลอบมองตามทุกการกระทำของคนข้างๆ แสงไฟราไร
ทำให้ฉันพอมองเสี้ยวหน้าของร่างสูงได้อยู่บ้าง และถึงแม้จะเห็นแค่เงา
หรืออะไรก็ตาม แต่ฉันบอกได้เลยว่าแค่เสี้ยวหน้าก็ยิ่งหล่อแล้วอะ สันจรม
สันจรมูกเอยอะไรเอย

เอ๊ะ...

แล้วฉันก็ขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกประหลาดขึ้นมา มันคล้ายกับว่าฉัน...
เหมือนเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน แต่ก็สับสนเพราะคิดว่ามันไร้สาระ ยัยบ้า
เจอเห็นแค่ด้านข้างเองนะ แถมมันมีดีด้วย จะไปค้นหา ได้ไงเล่า

หรือว่าพอเห็นว่ามีหล่อหน่อยเลยอยากค้นหาเขาขึ้นมาทันทีเลยหรือฉัน
เป็นเอามากนะเนี่ย

"มีอะไรแปลกๆ ครับ" แล้วคนที่ถูกมองก็หันหน้ามาหาฉันพร้อมๆ กัน
กับที่พ่อเปิดไฟพоди ทำให้ทั้งห้องสว่างวาบและทำให้ฉันเห็นใบหน้าทั้งหมด
ของเขาได้อย่างชัดเจน ฉันชะงักค้างพลางจ้องหน้าเขาหนึ่ง ให้ตายเหอะ
โคตรหล่อ!

แต่นั้นไม่สำคัญเท่าความรู้สึกคุ้นเคยที่ฉันรู้สึกกับเขาคนนี้อย่างประหลาด
แปลกมาก เราไม่เคยเจอกันมาก่อนด้วยซ้ำ

หรือเคยเจออะ ทำไมคุ้นขนาดนี้

ฉันอึ้ง และเมื่ออีกฝ่ายจ้องมองฉันสักระยะก็ขมวดคิ้วขึ้นมาราวกับ
รับรู้ถึงความรู้สึกเดียวกัน

"..."

"..." พวกเรายังคงจ้องหน้ากันนิ่งโดยไม่มีใครคิดจะพูดอะไรออกมา
สักคำ

"สองคนตรงหน้าผมนี้จะจ้องกันอีกนานมั๊ยครับ มีปัญหาอะไรกัน
หรือเปล่า" เสียงของพ่อและฝ่ามือของท่านที่แตะไหล่ฉันทำให้ทั้งฉันและ
ผู้ชายข้างๆ สะดุ้งเฮือกและถอยออกจากกันอย่างตกใจ ในขณะที่พอมองมา
ด้วยความสงสัย ฉันจึงได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้

"ไม่มีอะไรค่ะ"

พอนิ่งไป แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรและกลับมามบรรยายต่อตามเดิมโดยที่ฉันก็ยังคงเหลือบมองคนข้างตัวอยู่ จึงรู้ว่าเขาก็เหลือบมองฉันอยู่เช่นกัน และเขาก็ยิ้มให้ในตอนที่ยังเงิบสบตากัน ฉันชะงักกึกกับรอยยิ้มบางที่อีกฝ่ายส่งมาซึ่งมันทำให้หัวใจหยุดเต้นไปเสี้ยววินาทีก่อนจะเต้นเร็วอย่างไม่อาจห้ามปรามฉันจึงต้องทำเป็นไม่สนใจและตั้งใจฟังสิ่งที่พ่อบรรยายเพื่อเบนความสนใจจากรอยยิ้มละมุนนี้ให้ได้

แต่มันยากจังเลยจ๊ะ...

"เดี๋ยวก็โดนดูอีกหรือ" เขาพิมพ์เบาๆ ให้ฉันได้ยินพลางยิ้มเมื่อฉันแอบหันมองเขาและรู้ว่าเขาเองก็ยังมองฉันอยู่จนเสาสบตากัน ฉันจึงหัวเราะออกมาแล้วยักไหล่พลางตั้งใจฟังพ่อบรรยายต่อก่อนที่เราจะโดนดูอีกรอบจริงๆ

"เอาละ อย่างที่พอจะทราบกันมาแล้วว่าดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาลมีใครในที่นี้พอจะทราบว่าพลังงานเหล่านั้นเกิดมาจากแหล่งพลังงานใดหรือพูดง่าย ๆ ว่าพลังงานอาจถูกสร้างมาด้วยวิธีไหนได้บ้างครับ" พ่อถามขึ้นพลางมองไปรอบห้อง "มีใครรู้มั๊ยเอ่ย ไปให้ว่ามีสองวิธีครับ"

เงียบ ไม่มีคนตอบ

"การยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วง" คนข้างตัวฉันพิมพ์ตอบ "แล้วก็ปฏิกิริยานิวเคลียร์"

"สองวิธีนั้นคือการยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วงและปฏิกิริยานิวเคลียร์ครับนักศึกษา" พ่อเฉลย ซึ่งทำให้ฉันหันไปมองคนข้างตัวด้วยความเหวอ เก่งนี่หว่า ปรบมือค่ะ! ถึงฉันจะไม่เข้าใจสักคำเลยก็เถอะ เหนือๆ แล้วหลังจากพ่อเฉลย พ่อก็ยังคงถามต่ออีก "แล้ววิธีเปล่าครับว่าปฏิกิริยานิวเคลียร์นั้นทำให้ดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาลได้ยังไง"

ทั้งห้องยังคงเงียบกริบ มีแต่เสียงจิมจางของคนที่ยพยายามตอบเท่านั้น

"ปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ (Thermonuclear Fusion Reaction)" ผู้ชายข้างตัวฉันพิมพ์ตอบอย่างเคย

"คำตอบคือปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ครับ" พ่อเฉลย "ซึ่งเป็น

19

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นในใจกลางของดาวฤกษ์นั้นๆ กล่าวคือภายใต้ 'อุณหภูมิ' และ 'แรงดัน' ที่สูงมากพอจะทำให้นิวเคลียสอนุภาคขนาดเบาชนกันตลอดเวลาและแรงมากพอที่จะทำให้นิวเคลียสนั้นๆ รวมตัวกันเกิดเป็นอนุภาคและธาตุใหม่ขึ้นมา ทว่าการรวมตัวก็ทำให้มีมวลส่วนหนึ่งของนิวเคลียสที่รวมตัวกันหล่นหายไป และมวลนั้นจะกลับคืนสู่รูปของพลังงานมหาศาล"

"..." พ่อพูดอะไรอะ โคตรงตรงเลย พ่อพาฉันมาทำอะไรที่นี่ ฮือ!!

"ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ผู้โด่งดังที่มีสมการว่า 'E = mc²' นั่นเองครับ"

"ฮือฮือ E = mc²" คนข้างตัวฉันพึมพำและพยักหน้าตามไปด้วย ฉันจึงหันไปมองหน้าเขา

"นายรู้แล้วทำไมไม่ยกมือตอบล่ะ"

"ไม่เอาหรือก ขึ้นตอบผิดขึ้นมาก็แย่นะสิ"

"เอาล่ะ ลองดูหะ อย่างน้อยๆ ก็ช่วยอาจารย์หน่อย น่าสงสารออกถามเองตอบเองตั้งนานแล้วเนี่ย" ฉันจะยื่นคะยอ มั่นใจมากกว่าคนข้างๆ จะต้องตอบได้แน่นอน

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มีใครรู้มั๊ยครับว่าตัวแปรแต่ละตัวในสมการนั้นคืออะไรบ้าง" พ่อถามอีกรอบ ฉันละนับถือความพยายามของพ่อจริงๆ พยายามให้นักศึกษามีส่วนร่วมสุดๆ เลยเนี่ย "ผมจะไปให้ว่า E คือค่าพลังงานมหาศาลอย่างที่ว่าไปนั่นเองครับ"

"ยกมือเลยนะ อย่างลึ้มๆ" ฉันแซวเขาเล่น เขาก็ส่ายหน้าให้ฉันแทนคำตอบ

"ไหน มีใครตอบได้บ้างครับ" พ่อกวาดมองไปรอบห้อง และเมื่อพ่อสบตาฉัน ฉันเลยนุ้ยปากส่งสัญญาณให้พ่อประมาณว่าคนข้างๆ ฉันเขาตอบได้

เหมือนพ่อจะเข้าใจสิ่งที่ฉันสื่อ ท่านเลยเดินมาตรงหน้าผู้ชายข้างฉันและเอาไม้ค้ำจ้อปากอย่างกตสัน ฮือ! น่ากลัว "ว่าไงครับนักศึกษา"

อีกฝ่ายตกใจแรงมาก มองหน้าฉันสลับกับพ่อด้วยความเหวอและพยายามคิดหาคำตอบ เมื่อคิดสักพักเขาก็ทำท่าจะตอบ แต่ก่อนหน้านั้น

เขาก็เหลือบมามองฉันด้วยสีหน้าไม่มั่นใจ ฉันเลยพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม เป็นเชิงให้กำลังใจ อีกฝ่ายจึงสูดหายใจและตอบคำถามออกไปในที่สุด

"m คือมวลของดาวดวงนั้นที่แปรเป็นพลังงาน" เขาตอบเสียงดังฟังชัด "ส่วน c คือความเร็วแสงครับ"

"เก่งมากครับ" พ่อพยักหน้า แล้วพูดเสริม "แต่ผมขอเสริมให้ชนิดหนึ่งว่า c ในสมการนี้คือความเร็วแสงในสภาวะสุญญากาศ นักศึกษาต้องอย่าลืมว่า กำลังหาค่าพลังงานของดาวฤกษ์ที่อยู่นอกโลกซึ่งอยู่ในสภาวะสุญญากาศ นะครับ"

"ครับอาจารย์"

"แล้ว c มีค่าเท่าไรจำได้มั๊ยครับ" พ่อถามต่อ อือ ทำไม่พ่อกัดไม่ปล่อย แบบนี้ล่ะคะ กลัวแทนผู้ชายคนข้างๆ จริงๆ

แต่ไม่เป็นไร ฉันมั่นใจว่าเขาเก่ง เขาตอบได้แน่นอน!

"เอ่อ..." พ่อถูกถามแบบนี้ก็อีกฝ่ายก็มีสีหน้าลำบากใจก่อนจะพูดอ้อมอ้อม อย่างไม่มั่นใจนัก "ใช่ 3×10^{10} รีเปลาครับ ผมจำไม่ค่อยได้"

พอมีสีหน้าเอ็นดูเขาก่อนจะยิ้มปลอบใจ "อ่า...เกือบถูก คำตอบคือ 3×10^8 ครับ แต่คุณทำดีแล้วนะครับ เก่งมาก" แล้วพ่อก็เฉลยคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งห่างจากที่เขาตอบไม่เท่าไรเอง แต่คนข้างๆ ฉันกลับทำหน้าที่เหมือนโลก จะแตกจนฉันหลุดข้าออกมา

"บอกแล้วไง" เขาพิมพ์คำคุยกับฉัน

"แค่นี้ก็เก่งแล้วนะ เคลื่อนไปแค่นี้คนเดียวเอง ฉันยังฟังไม่รู้เรื่องเลยสักนิด" ฉันยังคงยิ้มขำอยู่สักพัก ไม่ใช่ว่าหัวเราะเยาะหรืออะไรนะ แต่ฉันมองว่า เขาน่ารักดี ดูดี หงอยเป็นลูกแมวโดนทิ้งเลย ไร...

ฉันมองหน้าเขาเนิ่นๆ ก่อนจะยกนิ้วโป้งขึ้นเป็นเชิงชมและยิ้มกว้างปลอบใจ อีกฝ่ายเลยยิ้มอย่างผ่อนคลายตามฉัน ก่อนที่พวกเขาจะเสียบเมื่อพ่อเริ่มบรรยาย แบบติดจรวดซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าเครื่องติดอีกแล้ว และต้องตั้งใจฟังดีๆ เพราะพ่อพูดไว้มาก ขึ้นสติหลุดไปมีหวังหลงอยู่ท่ามกลางดาวหางเป็นแน่แท้

และพ่อก็พูดแบบนี้เป็นเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าจนถึงเวลาเลิกคลาสพอดี

"วันนี้พอก่อนนี้ก่อนแล้วกัน แล้วค่อยมาต่ออาทิตย์หน้าครับ ขอขอบคุณ

มากครับ" พ่อพูดปิดท้ายก่อนจะเดินไปตรงโต๊ะเพื่อเก็บของ ฉันจึงลุกไปช่วยท่านตามปกติที่เคยทำมาตลอดโดยมีสายตาของผู้ชายที่นั่งข้างๆ ฉันมองตามมาไม่ห่าง

"วันนี้พ่อบรรยายเป็นไงบ้าง" ท่านเปิดปากถามอย่างทุกครั้ง

"น่า่วงเหมือนเดิมค่ะ ลินหลับจนฝันถึงพระอินทร์เลย" ฉันตอบไปอย่างเดิมเพื่อแกล้งท่านเล่นจนพ่อทำท่าจะเขกหัวฉัน ฉันเลยหัวเราะก่อนจะช่วยปิดคอมฯ เก็บเอกสารให้ท่านในขณะที่นักศึกษาตามมาถามคำถามพ่อ ฉันมองไปยังผู้ชายคนเดิมและพบว่าเขายังนั่งอยู่ที่เดิมและกำลังจดอะไรยุกยิกๆ ลงสมุด นี่เขายังไม่กลับบ้านอีกรีไรง

และเมื่อฉันเก็บของให้พ่อเสร็จ ฉันก็เดินไปเก็บอุปกรณ์ของตัวเอง

"ยังไม่กลับอีกหรือ"

"ฉันรอเพื่อนอยู่นะ" เขาเงยหน้ามามองฉันและตอบ เขามองค้างอยู่แบบนั้นสักพักราวกับจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดและก้มหน้าลงไปเขียนอะไรของเขาต่อ ฉันเลยพยักหน้ารับก่อนจะเก็บสัมภาระของตัวเองอย่างอ้อยอิ่ง เพราะในหัวคิดอยู่ว่าจะทำยังไงดี ฉันจะขอช่องทางติดต่อเขาไว้ดีมั้ย เราจะได้เจอกันอีกมั้ยนะ

แต่ไม่ทันได้คิดอะไรต่อ ในขณะที่กำลังจะสะพายกระเป๋า กระเป๋าเจ้ากรรมก็ดันไปติดกับขอบโต๊ะจนมันดึงฉันไว้หัวแทบทิ่ม

"เหวอ!"

ฉันร้องเสียงหลงในขณะที่กำลังจะโหม่งโต๊ะ แต่ดีที่ผู้ชายข้างๆ ดึงฉันไว้ได้ทันซะก่อน

"ง่วงหรือ"

"คนง่วงหรือโดนยาสลบถามจริง ฟุบไปซะขนาดนั้น" ฉันขมวดคิ้วพลาถพิ่มพาดตอบในมุกอะไรก็ไม่รู้ของเขา "กระเป๋ามันติดนะ โหเซที" ฉันเปลี่ยนเป็นยิ้มแหย เขาเองก็พยักหน้ารับก่อนจะดึงกระเป๋าออกให้อย่างนุ่มนวล

"เรียบร้อย"

"ขอบคุณนะ"

"ไม่เป็นไรครับ" เขายิ้มให้ฉัน ฉันเองก็ยิ้มกลับและก้มลงเก็บของที่เหลือจนหมดเพื่อเก็บเงิน ก่อนจะหันไปมองพ่อ ซึ่งท่านเองก็เก็บของเสร็จแล้วและสบตาฉันเป็นเชิงให้ไปกันได้แล้ว ฉันหันไปมองผู้ชายคนเดิมอีกรอบซึ่งเขาก็สบตาฉันเหมือนกัน พวกเขาจ้องกันนิ่งราวกับกำลังคิดอยู่ว่าจะเอาไงดี

"อะ...ฉันว่าฉันไปดีกว่า" แล้วฉันก็รวบรวมของทั้งหมดและหันหลังจะเดินออกมา แต่อีกฝ่ายก็รั้งแขนฉันไว้

23

"เดี๋ยวก่อน" เขาก็พิมพ์ "คือว่า..."

"...?"

เขาเงยบ่าไปสักพักก่อนจะยิ้มออกมา "ขอไลน์หน่อยได้รึเปล่า"

"ได้!" ฉันตอบแทบจะทันทีราวกับหลุดปาก นึกอยากจะตีปากตัวเองให้บวมไปเลย ผู้ชายตรงหน้าชะงักนิดหน่อยพลางขำออกมาเบาๆ แต่ก็ไม่ได้ถือสาอะไร ก่อนที่เขาจะแสวงทำหน้านิว้ด้วยขมวดแล้วถามด้วยความไม่แน่ใจ

"เธอสะดวกมั๊ย ถ้าไม่สะดวกก็..."

"สะดวกๆ" ฉันพูดอย่างลืมหืมตาและตะครุบปากตัวเองไว้ ยิ้มแหย้ให้เขาอย่างอายๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "ฉันขอปากกาหน่อย หยิบโทรศัพท์มันเสียเวลาฉันต้องรีบแล้ว เดี๋ยวก่อนพ่อ"

เขายื่นมาให้และฉันก็ก้มลงเขียนไอดีไลน์ลงสมุดของเขา เมื่อเขียนเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมาสบตาคนที่มองอยู่ก่อนแล้ว "อย่าลืมหักมาละ"

"แน่นอน"

"เอ่อ...โทรมาก็ได้" ฉันพิมพ์ "พอดีเบอร์กับไอดีมันอันเดียวกัน"

"ครับ" คนตรงหน้ายิ้มละมุน ในขณะที่นัยน์ตาของเขาเป็นประกายราวกับจะฉ้อเลี่ยนฉัน ฉันเลยเกาะก้มเพื่อแก้ก้อ พวกเรากำลังอยู่แบบนั้นสักพักก่อนที่พ่อฉันจะเรียก

"ลลิน ไปหรือยังลูก"

เมื่อพ่อเรียกฉันก็พยักหน้าให้ท่าน แต่เมื่อหันมามองคนตรงหน้าเขาก็มีสีหน้าตกใจสุดขีดอย่างกับเจอผีและค้างอย่างนั้นเนิ่นนาน ไม่พูดอะไรออกมาสักคำจนฉันงง อะไรของหมอนี่ ผีเข้าหรือ

"เอ่อ...ฉันไปก่อนนะ"

"..." เขายังคงนั่ง ฉันเลยยิ้มให้อย่างงงๆ และเก็บของทั้งหมดมาไว้ในอ้อมแขน

"ลลิน พ่อมีไปที่อื่นอีกนะลูก เร็วๆ เดี่ยวไปไม่ทัน"

"ค่า" ฉันตอบรับและหันไปบอกคนที่กำลังขมวดคิ้วมุ่นอยู่ "ไว้ด้วยกันนะ" แล้วฉันก็วิ่งพรวดพราดไปหาพ่อและออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับไปมองคนที่อยู่ในห้องเลยแม้แต่บ่อย

ป่านนี้ก็ยังคงทำหน้าที่เหมือนเห็นผีอยู่ลุ่มมั่ง ชื่อฉันมันแปลกมากเลยรีไรนะ

ฉันวิ่งออกมาก่อนโดยไม่ทันสังเกตเห็นแวตตาที่หลากหลายของคนที่นั่งนิ่งอยู่ในห้อง เขาพิมพ์ทำอยู่คนเดียวราวกับละเมอ

"ลลิน..."

ฉันและพ่อเดินกันมาที่รถอย่างว่องไวเพราะว่ากำลังจะไปอีกที่หนึ่งสายใครมันช่างเชิญพ่อไปบรรยายสองที่ในเวลาติดกันขนาดนั้นนะ แคมทั้งสองที่ก็ไกลกันอย่างมากกับหัวหินไปกรุงเทพฯ อีกต่างหาก (ไม่ขนาดนั้นมั้งยะ) พวกเราเลยต้องเดินกันไวจนไม่ต่างกับเดินวิ่งการกุศลเลยเนี่ย

"ไหวมั๊ยลูก"

"คะ" ฉันพยักหน้าก่อนจะเอาของที่ขมมาไปวางไว้หลังรถอย่างรีบร้อน ทั้งของของตัวเองและของพ่อ เอ้อ...เหนื่อยชะมัด ฉันนั่งพักโบกตัวเองไปมาในขณะที่พ่อสตาร์ทรถและกำลังจะออกจากลานจอดรถ

"เอาของมาครบแล้วใช่ไหม" ท่านถามขึ้น ฉันเองก็พยักหน้ารับ แต่ก็เขັกเพื่อความแน่ใจ โอเค คอมาฯ เอกสาร กระเป๋าพ่อสองใบ กระเป๋าสะพายของฉัน...

ตายละ เพิ่งเห็นว่ากระเป๋าสะพายเปิดอ้าโชว์ประชาชนอยู่อย่าง ไม่แคร์สื่อเลยนี่หว่า ตายๆๆ จะมีอะไรร่วงหายไปบ้างมั๊ยเนี่ย แล้วฉันก็เปิดกระเป๋าเขັกของตัวเองอย่างใจหายโดยมีพอมองอยู่

"ลีมอะไรเหรอลูก"

"กระเป๋าลินเปิดไว้ นะคะ พ่อ ขอเช็กของเป๊บบนะคะ" แล้วฉันก็ความ
หาของอย่างร้อนรน โทรศัพท์อยู่ กระเป๋าตังค์ ของจีปาถะทุกอย่างอยู่ครบ
ฉันเกือบจะเบาใจแล้วถ้าไม่คิดว่าฉันยังมีของอีกอย่างที่เก็บไว้ในกระเป๋านี้...

ดาวเรืองแสง!!

และตอนนี้เหลืออยู่แค่ดวงเดียวเอง

ดวงที่เป็นของไออุ่นมันหายไป

"อะไรหยาละ" พ่อถามเมื่อเห็นฉันทำท่าร้อนรนพลางหาของในกระเป๋
ไม่หยุด

"ดาวเรืองแสงคะพ่อ" ฉันตอบพลางคันของต่อ เพื่อว่ามันไปอยู่ใน
ซอกไหนของกระเป๋า แต่ก็ไม่เจอ "ลลินต้องทำวงระหว่างทางแน่เลย"

"ไปหาก่อนมัย ของสำคัญไม่ใช่หรอ"

"พ่อไปบรรยายคนเดียวได้ใช่ไหมคะ"

"ได้สิ ได้อยู่แล้ว" พ่อยิ้ม "ไปหาเถอะ อาจร่วงลงตามทางก็ได้"

"คะ"

"แล้วเจอกันที่บ้านนะลูก" ท่านยิ้มให้โดยที่ฉันพยักหน้าพลางเบะปาก
เหมือนจะร้องไห้ก่อนจะวิ่งออกมาตามหาดาวเรืองแสงของตัวเอง เอ...จำได้ว่า
เดินมาจากทางนั้นนี่นา หวังว่าคงไม่มีใครเก็บไปทิ้งขยะหรือกนะ มันยิ่ง
ดูเหมือนจะเป็นขยะได้อยู่ด้วย แง

ฉันก้มหน้าก้มตาไปตามทางเรื่อยๆ อย่างร้อนรน แต่ก็หาไม่เจอสักที
จนเริ่มใจเสีย กระทั่งนึกขึ้นได้ว่ามีตอนที่รีบยึดมันใส่กระเป๋าในตอนที่เจอ
ผู้ชายคนนั้นตอนแรก ฉันอาจจะยึดไม่ลงกระเป๋าและลืมดู หรืออาจจะเป็น
ตอนที่กระเป๋าดูดขอบโต๊ะและมันอาจร่วงลงมาก็ได้ เพราะงั้นฉันว่าถ้ามัน
จะหาย โอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดคือหายที่ห้องนั้นนั่นแหละ!

ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งขึ้นบันไดไปอย่างร้อนรนเพราะกลัวว่าป้าแม่บ้าน
จะมากีบกวาดมันทิ้งซะก่อนเพราะนึกว่าเป็นขยะ และเมื่อคิดแบบนี้
ก็เริ่มใจไม่ตีจนน้ำตาแทบจะไหลจึงเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก

ไม่ได้นะ ของสำคัญขนาดนั้นจะหายไปไม่ได้

ขึ้นหายไปมีหวังฉันได้ขาดใจตายแน่ๆ เพราะถ้าไม่ได้เจอไออุ่นอีกและ

25

สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่สุดท้ายไว้ดูต่างหน้าละ โอ๊ย!! ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกแย่ ฉันเลิกคิด
ก่อนที่ฉันจะใจเสียไปมากกว่านี้ดีกว่า เดี่ยวจะออกแตกตายเป็นซะก่อน

แล้วฉันก็วิ่งมาถึงห้องเมื่อก็ภายในเวลาไม่นานนักและพรวดพราด
เปิดประตูเข้าไปเพราะคิดว่าไม่น่ามีคนอยู่แล้ว

"อ้าว นาย..." แต่ผิดคาดผู้ชายคนนั้นยังคงอยู่ในห้องและนั่งอยู่บนเก้าอี้
เหม่อมองไปนอกหน้าต่าง "นึกว่ากลับไปแล้วนะเนี่ย"

อีกฝ่ายหันมา ไม่ได้ตกใจที่เห็นฉันแต่เนี่ย เขามองฉันนิ่งๆ เหมือน
อยากจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูด ฉันทำหน้างงและเดินเข้ามาที่เดิมที่ฉันนั่ง
และถามเขา "พอดีฉันลืมของไว้ นายเห็นบ้างมั๊ย"

"ของอะไรเหรอ" เขาถามเสียงนุ่ม จ้องหน้าฉันไม่วางตา ก่อนจะ
เดินเข้ามาหา

"เอ่อ... ดาวพลาศติกสีฟ้านะ เห็นบ้างมั๊ย" หมอเนี่ยจะคิดว่าฉันบ้างมั๊ยเนี่ย
พวกดาวพลาศติกติดตัวเนี่ย แอบอายนิดๆ แะ คนบ้าอะไรพกดาวติดตัวด้วย
เนี่ยเนตาของเขารูปหัวเมื่อฉันบอกแบบนี้จนฉันเผลอจ้องโดยที่ไม่รู้ตัว
มันดูเศร้ากับตื่นตันอย่างบอกไม่ถูกจนฉันเริ่มงง

"นายเห็นมั๊ย" ฉันถามย้ำอีกรอบด้วยความกังวล อีกฝ่ายจึงล้วงกระเป๋า
กางเกงและหยิบอะไรบางอย่างขึ้นมา

"อันนี้เหรอ"

เมื่อฉันเห็นเต็มๆ ตาก็พบว่ามันเป็นคือดาวของฉันนั่นแหละ ฮือออ โลงอกไปที่
นึกว่าจะหายซะแล้ว นี่ถ้ามันหายไปฉันต้องรู้สึกผิดและเสียใจไปตลอดชีวิต
แน่ๆ เลย

"ใช่ ฮือออ"

"ของเธอเหรอ" เขาพิมพ์ นัยน์ตาเหม่อลอยจนฉันแปลกใจ

"ไม่เชิงอะ มีคนฝากไว้ละ" ฉันยิ้มกว้าง รู้สึกขอบคุณเขามากๆ ที่เก็บไว้ให้
และยังไม่ได้ไปไหน "ขอบคุณมากเลยที่เก็บไว้ให้ ไม่มีนายฉันต้องแย่นะ" เลย
แงงง"

"มันสำคัญขนาดนั้นเลยเหรอ"

"ถ้าคำว่ามากกว่าชีวิตมันไม่เวอร์ฉันคงจะพูดอยู่" ฉันยิ้มตาหยี

"จิ้งหรีด..." อีกฝ่ายยังคงจ้องดาวนั้นสลັบกับมองเห็นฉันนิ่ง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเขาบุบไหวราวกับสับสนอะไรสักอย่าง ก่อนที่เจ้าตัวจะค่อยๆ คลี่ขี้มออกมา

และมันนำมองมาๆ จนฉันไม่อาจจะสายตาไปได้เลย

"แต่...ดูเหมือนว่าดาวดวงนี้จะเป็นของฉันนะ"

ฉันขมวดคิ้วทันทีพลงไวววยขึ้นมา "นายจะบ้าหรือ มันจะเป็นอย่างนั้นได้ไงเล่า"

"ทำไมจะเป็นไปไม่ได้"

"ไม่จริงน้า ฉันไม่เชื่อว่าบนโลกนี้มีคนบ้าพกดาวพลสตริกเรืองแสงนอกจากฉันหรือ" ฉันเริ่มพิมพ์เพราะความไม่มั่นใจ ตกลงมันเป็นของหมอนี่จริงๆ หรือ แล้วถ้าจิ้งหรีดของฉันจะหายไปไหนอะ จะว่าหมอนี่โมเมก็ไม่น่าใช่เพราะดูเขามั่นใจมากและไม่มีท่าทีจะแก๊งๆ พุดเลยสักนิด

แต่โง่งเขาถึงมีดาวเรืองแสงแบบเดียวกับฉันเ๊าะเลยละ ทั้งๆ ที่รูปแบบของมันมีเป็นสิบ จะบังเอิญไปปะ?

"ไม่มีหรือ" เขาขำเบาๆ เมื่อเห็นฉันยื่นหน้าทำหน้าเครียด ก่อนจะยิ้มและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ "โลกนี้มีคนแบบเธอคนเดียวก็พอแล้ว"

"อ้าว ตกลงมันเป็นของฉันจริงๆ ไซ้มัย" ฉันทำหน้าง "นี่นายแก๊งฉันทำไมเนี่ย"

ร่างสูงไม่ตอบ เขาเพียงแต่ยิ้มละมุนละไมให้ฉันแล้วถามเสียงนุ่ม "เธอชื่อลลินไซ้มัย"

"ใช่" ฉันตอบเสียงแข็ง เริ่มหงุดหงิดที่อีกฝ่ายมีท่าทียึดๆ ไม่ยอมคืนดาวมาให้สักที ในขณะที่ฉันกระวนกระวายจะตายอยู่แล้ว "นายเองก็รีบๆ คืนดาวมาให้ฉันสักที จะแก๊งฉันเล่นไปถึงเมื่อไหร่ คนยิ่งกั้วลอยู่ ฉัน...อึบ!"

อีกฝ่ายเอื้อมมือมาปิดปากฉัน เขายิ้มขำก่อนจะพิมพ์ออกมาเสียงเบาและมองฉันด้วยแววตาจริงจัง

"ฉันยังไม่ได้แนะนำตัวเลย"

ฉันบัดมือเขาออก "อะไรของนาย มาอยากแนะนำตัวอะไรตอน..."

๒๗

"ฉันชื่อไออุ่น"

"...นี่"

"ฉันชื่อไออุ่น" เขาย้ำอีกครั้ง

"...!!"

ฉันตาเบิกโพลงหลังจากที่ได้สติ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายบอกชื่อตัวเอง รู้สึกว่าโลกหยุดหมุนไปในพริบตา ก่อนที่เรี่ยวแรงที่มีจะเริ่มถดถอยจนฉันต้องนั่งลงไปบนเก้าอี้ข้างตัว คำถามและความรู้สึกมากมายผุดขึ้นมา แต่กลับมีนงงเกินกว่าจะเรียบเรียงได้

"ไม่จริงนา..." ฉันอ้าปากค้าง มองหน้าอีกฝ่ายที่สบตาฉันเพื่อยืนยันว่าเขาไม่ได้โกหกหรือแกล้งฉันเล่น

ไม่จริงใช่ไหม

ไออุ่นจริงๆ เหรอ

ฉันถามคำถามเหล่านี้ในหัวซ้ำไปซ้ำมาพอลงมองไปยังใบหน้าของคนตรงข้าม คิ้วเข้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มที่ดูทั้งอ่อนโยนและเด็ดเดี่ยวในเวลาเดียวกัน ริมฝีปาก และโครงหน้าของเขา

มีน้ำละถึงรู้สึกคุ้นเคยจัง...

"นายคือไออุ่นจริงๆ จังเหรออ" ฉันถามขึ้นมาราวกับละเมอและเริ่มเห็นใบหน้าของคนที่คุณเคยตั้งแต่เด็กซ้อนทับใบหน้าของคนที่คุณคิดว่านั่นนินิดหน่อยตามกาลเวลา "นายไม่ใช่แค่คนชื่อเหมือนใช่ไหม"

เขายิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยนและเอ่ยมาด้วยน้ำเสียงนุ่มท้วมท้วมว่า "ฉันชื่อไออุ่น"

"..."

"ฉันมาจากบ้านธรรมอารี"

"..." น้ำตาฉันไหลทันทีที่เขาเอ่ยประโยคนั้น ใช่... เพราะมันคือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเดียวกันกับที่ฉันเคยอยู่มาก่อน และเป็นสถานที่ที่ทำให้ฉันและไออุ่นได้เจอกัน

นี่มันเรื่องจริงใช่ไหม

ฉันฝันอยู่หรือเปล่าเนี่ย

"ฉันได้รู้จักยัยซี่แยะคนหนึ่งจากที่นั่น และเราก็อยู่ด้วยกันมาตลอด" อีกฝ่ายพูดต่อด้วยสีหน้าขบขันระคนเอ็นดูเมื่อนึกถึงอดีต

"..."

"ฉันได้รับเลี้ยงก่อนเธอคนนั้น" เขายิ้มพลางยกมือมาเช็ดน้ำตาให้ฉัน "และฉันก็ให้ดาวเรืองแสงกับเธอคนนั้นไว้แทนคำสัญญาที่ว่าจะมาเจอกันอีก และจะกลับมาเคียงข้างตลอดไป"

"อีก!" ฉันก้มก้นก่อนสะอื้นที่มาจากตรงลำคอ

"ฉันยังคงนึกถึงเวลาเหล่านั้นและเธอคนนั้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา"

"..."

"แล้วความทรงจำของเธอล่ะ เป็นแบบเดียวกับฉันมั๊ย" เขาถามย้า ด้วยเสียงสั่นเครือ "เธอใช่ 'ลลิน' คนนั้นรีเปล่า"

"อีก..."

"ว่าไง..."

"ใช่ ฮือออ" แล้วฉันก็ร้องไห้โพล่อกมาพลางโผล่เข้ากอดอีกฝ่ายที่ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ไม่ต่างจากฉัน

"ดีจังนะ ไม่คิดว่าเธอจะอยู่ใกล้แค่เอื้อมเท่านั้นเอง"

พวกเราอดกันสักพักจนเริ่มรู้ตัวจึงผละออกจากกัน ไออุ่นเช็ดน้ำตาให้ฉันที่ยังคงสะอื้นสะอื้นก่อนจะย่อตัวมาในระดับเดียวกับฉันให้เราสบตากัน ก่อนจะพูดขึ้นมาเสียงนุ่มราวกับเพลงเพราะๆ ฟังสบายๆ เพลงหนึ่ง

"ฉันทำตามสัญญาแล้วนะ" เขายิ้มพลางโยกหัวฉันไปมา "เจอกันสักที นะครับ ลลิน"

ฉันยิ้มให้เขาทั้งน้ำตาพลางมองหน้าอีกฝ่ายด้วยความคิดถึง

วันนี้เป็นวันธรรมดาๆ ที่โลกยังคงหมุนไปตามปกติ

แต่คราวนี้โลกหมุนให้พวกเราามาเจอกันจนได้...

๒๙